

har jeg betonet —, at Præsten ikke mere skal være selvskreven Formand i Menighedsraadet. "Overalt, hvor Præsten duer noget, og der er et godt Forhold mellem Præsten og Sognemenigheden, vil han selvfølgelig blive valgt til Formand, saa i og for sig betyder den Bestemmelse om, at han ikke mere er selvskreven Formand, ikke saa overordentlig meget. Det er en naturlig Ting, at han ikke mere skal være det. Men hvorfor gøre Præsten til selvskrevet Medlem? Hvorfor ikke drage Konsekvensen og lade det være Vælgerne fri Sag, hvem de ville vælge? Have de en dygtig Præst, og er der et godt Forhold mellem ham og Sognemenigheden, skal han nok blive valgt; og duer han ikke, eller bestaar der et daarligt Forhold mellem ham og Menigheden, vil det ikke blot være uheldigt for Vælgerne og Menighedsraadet, at han skal sidde der; men i højeste Grad uheldigt og ubehageligt for Præsten selv. Saa jeg tror ikke blot, at af Hensyn til Vælgerne Frihed, men ogsaa af Hensyn til Præsten skal man ikke gøre ham til selvskrevet Medlem, men man skal overlade det ganske frit til Vælgerne.

Saa er der Bestemmelsen om, at man skal melde sig for at faa Valgret. Jeg tror, at til Trods for Kultusministerens gode Bestræbelser for at gøre det til noget rent borgerligt, til en Ordning af det, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) kaldte Kirkens rent borgerlige Side, har alligevel den gamle Sammenblanding af borgerligt og kirkeligt forledt ham til at ville sætte Skel, i nogen Maade at ville udrense — en fuldkommen haabløs og umulig Opgave. Man kan sætte Skellene skarpere eller svagere, det kirkelige Udvalg søgte at sætte en Række skarpe Skel, og dog maatte man indrømme, at man kom ingen Vegne dermed, man opnaaede ikke at faa dem, man i kristelige Kredse kalder: „bevidste kristne“, afsondrede fra de andre, og man kan det ikke, saa længe man har en Folkekirke. Hvorfor kræve, at Folk skulle melde sig? Hvorfor ikke sige slet og ret: Vi lovgive her for den borgerlige Side af Folkekirken, og til Folkekirken høre alle, der opføre sig som hørende dertil paa Folketællingslisterne, og de have selvfølgelig Valgret. Det er det eneste klare Standpunkt. Det gjorde jeg stærkt gældende under Sagens tidligere Behandling og maa ogsaa hævde det overfor den nuværende Kultusminister.

Saa findes der en Bestemmelse, der ikke fandtes i Loven af 15. Maj 1903, men som er kommen ind ved Afskrivningen af

det kirkelige Udvalgs Forslag. Jeg vilde meget gerne opfatte det som en Inkurie, en Tilfældighed, saadan at det altsaa ikke skulde volde saa store Vanskeligheder at faa det ud under Udvalgsbehandlingen. Det er Bestemmelsen om, at Valgret tilkommer den og den o. s. v., „medmindre de aabenlyst fornægte den kristne Tro eller vitterligt føre et forargeligt Levned eller ved Dom ere fundne skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling, for hvilken ikke er modtaget Æresoprejsning“. Det sidste fandtes ogsaa i Loven af 1903. Ved Bestemmelsen om et vitterligt forargeligt Levned var der, til Dels paa Grund af den Kritik, jeg og flere havde rejst, indført aldeles positive Bestemmelser: Erhverv ved Utugt o. s. v. for at slaa fast, at det var rent borgerlige Forbrydelser, der var Tale om, for at undgaa at aabne blot den mindste Mulighed, den mindste Sprække for Kirketugt. Saa der maatte jeg dog i hvert Fald henstille, at man satte en lignende Bestemmelse, en lignende Parentes ind som den i Loven af 1903, saaledes at det fastslaas, at dette er en borgerlig Lov, hvor der kun kan være Tale om borgerlige Forbrydelser, ikke om kristelige. Men saa findes der Bestemmelsen om aabenlyst Fornægtelse af den kristne Tro, det er noget nyt, og det, synes jeg, er noget meget uheldigt. Hvem skal for det første afgøre, hvad der er aabenlyst Fornægtelse, og hvad der er den kristne Tro? Det skulde de borgerlige Domstole; den, der stryges af Valglisten, fordi der klages over, at han aabenlyst fornægter den kristne Tro, kan indanke sin Sag for de borgerlige Domstole. Vi udsætte os altsaa for en Række Retssager, hvor de borgerlige Domstole sættes til at afgøre, hvad der er den kristne Tro, og hvad der er aabenlyst Fornægtelse deraf. Det forekommer mig at være en ganske horribel Tanke, jeg kan ikke tænke mig, at det kan gaa igennem Folketinget. Hvad er den kristne Tro? Der er Præster i Folkekirken, der ikke godkende — jeg vil ikke tale om hver Sætning i den kirkelige Lærebekendelse, men der er neppe en Præst i Folkekirken, der ikke i hvert Fald paa eet Punkt er i Uoverensstemmelse med den Augsburgske Koffession. De fleste Præster ere det jo paa en hel Række Punkter. Men hvis man ved den kristne Tro forstaar de tre Trosartikler, saa er ogsaa Præsterne i Uoverensstemmelse dermed; der findes mellem Præsterne i Folkekirken i hvert Fald en, som aabenlyst fornægter et bestemt